

Sygn. akt X K 1397/18

PR Ds (...).2018

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2019r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący: Sędzia SR Joanna Jurkiewicz

Protokolant: Anna Ciechanowicz

po rozpoznaniu w dniu 24.09.2019r. sprawy (...)(...), syna I. i S., urodzonego (...) w V. (Bułgaria);

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 13 maja 2018 roku na terenie giełdy towarowej w P. usiłował dokonać obrotu towarami w postaci 13 szt. koszulek z naniesionymi podrobionymi znakami towarowymi marki L. którego nie miał prawa używać lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji, czym działał na szkodę L. S. & Co.

tj. czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 305 ust. 1 ustawy z dn. 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej

2. w dniu 13 maja 2018 roku na terenie giełdy towarowej w P. usiłował dokonać obrotu towarami w postaci 37 szt. koszulek, 3 szt. legginsów, 2 szt. krótkich spodenek, 191 szt. butów z naniesionymi podrobionymi znakami towarowymi marki N. którego nie miał prawa używać lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji, czym działał na szkodę N. (...).V.

tj. czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 305 ust. 1 ustawy z dn. 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej

3. w dniu 13 maja 2018 roku na terenie giełdy towarowej w P. usiłował dokonać obrotu towarami w postaci 26 szt. koszulek, 36 szt. legginsów z naniesionymi podrobionymi znakami towarowymi marki A. którego nie miał prawa używać lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji, czym działał na szkodę Adidas AG

tj. czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 305 ust. 1 ustawy z dn. 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej

4. w dniu 13 maja 2018 roku na terenie giełdy towarowej w P. usiłował dokonać obrotu towarami w postaci 2 szt. koszulek, 1 szt. opakowania po trzy szt. bokserek naniesionymi podrobionymi znakami towarowymi marki C. K. którego nie miał prawa używać lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji, czym działał na szkodę C. T. (...)

tj. czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 305 ust. 1 ustawy z dn. 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej

5. w dniu 13 maja 2018 roku na terenie giełdy towarowej w P. usiłował dokonać obrotu towarami w postaci 8 szt. koszulek, 1 szt. swetra z naniesionymi podrobionymi znakami towarowymi marki T. H. którego nie miał prawa używać

lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji, czym działał na szkodę T. L. BV.

tj. czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 305 ust. 1 ustawy z dn. 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej

6. w dniu 13 maja 2018 roku na terenie giełdy towarowej w P. usiłował dokonać obrotu towarami w postaci 2 szt. koszulek z naniesionymi podrobionymi znakami towarowymi marki G. którego nie miał prawa używać lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji, czym działał na szkodę G. G. S.p.A.

tj. czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 305 ust. 1 ustawy z dn. 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej

7. w dniu 13 maja 2018 roku na terenie giełdy towarowej w P. usiłował dokonać obrotu towarami w postaci 7 szt. koszulek z naniesionymi podrobionymi znakami towarowymi marki L. (...) którego nie miał prawa używać lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji, czym działał na szkodę L. M.

tj. czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 305 ust. 1 ustawy z dn. 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej

8. w dniu 13 maja 2018 roku na terenie giełdy towarowej w P. usiłował dokonać obrotu towarami w postaci 3 szt. koszulek z naniesionymi podrobionymi znakami towarowymi marki P. (...) którego nie miał prawa używać lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji, czym działał na szkodę P. P. (1) H. P.

tj. czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 305 ust. 1 ustawy z dn. 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej

9. w dniu 13 maja 2018 roku na terenie giełdy towarowej w P. usiłował dokonać obrotu towarami w postaci 1 szt. koszulek z naniesionymi podrobionymi znakami towarowymi marki P. którego nie miał prawa używać lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji, czym działał na szkodę P. SE

tj. czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 305 ust. 1 ustawy z dn. 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej

10. w dniu 13 maja 2018 roku na terenie giełdy towarowej w P. usiłował dokonać obrotu towarami w postaci 8 szt. koszulek, 3 szt. swetrów, 2 szt. koszul z naniesionymi podrobionymi znakami towarowymi marki R. L. którego nie miał prawa używać lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji, czym działał na szkodę (...) P./ (...) Company L.P

tj. czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 305 ust. 1 ustawy z dn. 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej

11. w dniu 13 maja 2018 roku na terenie giełdy towarowej w P. usiłował dokonać obrotu towarami w postaci 5 szt. koszulek, 2 szt. swetrów, z naniesionymi podrobionymi znakami towarowymi marki L. którego nie miał prawa używać lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie przez funkcjonariuszy Policji, czym działał na szkodę L.

tj. czyn z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 305 ust. 1 ustawy z dn. 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej

I. Oskarżonego **M. M.** uznaje za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach od 1. do 11. oskarżenia, każdy z tych czynów kwalifikuje z art. 13§1 k.k. w zw. art. 305 ust. 1 ustawy z dn. 30.06.2000r. Prawo własności przemysłowej i uznając, że popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw, przy zastosowaniu art. 91§1 k.k., na

mocy art. 305 ust. 1 ustawy z dn. 30.06.2000r. Prawo własności przemysłowej w zw. z art. 33§1 i 3 k.k. skazuje go na karę grzywny w wymiarze 400 (czterysta) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda.

II. Na mocy art.44§1 i 6 k.k. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa przedmiotów wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych nr I/334/18/P pod pozycjami 1-26, przechowywanych w Magazynie (...) tutejszego Sądu.

III. Na mocy art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym 1.089,43 zł (tysiąc osiemdziesiąt dziewięć złotych 43/100) tytułem wydatków oraz 400 (czterysta) złotych tytułem opłaty.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt X K 1397/19

UZASADNIENIE

W związku ze złożeniem przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych wniosku o doręczenie wyroku wraz z uzasadnieniem ze wskazaniem, że wniosek dotyczy orzeczenia o karze i środkach karnych, w tym zakresie obowiązku naprawienia szkody i zapłaty nawiazki, Sąd stosownie do treści art. 424§3 k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia w sprawie.

Mając na uwadze całokształt okoliczności faktycznych, w szczególności, że oskarżony został złapany na gorącym uczynku usiłowania dokonania przestępstw z art. 305 ustawy z dnia 30 czerwca 2000r. Prawo własności przemysłowej (t.j. 2019 r. poz. 501 ze zm), przyznania się oskarżonego do winy, nie ulega wątpliwości Sądu, że M. M. dopuścił się popełnienia czynu zarzucanego mu oskarżeniem.

W kwestii kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu w punkcie 1 - 11 oskarżenia Sąd przyjął kwalifikację prawną wskazaną w akcie oskarżenia, że M. M. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynów z art. 13§1 k.k. w zw. art. 305 ustawy z dnia 30 czerwca 2000r. Prawo własności przemysłowej. Zgodnie z art. 305 ustawy z dnia 30 czerwca 2000r. Prawo własności przemysłowej odpowiedzialność karną ponosi osoba, która w celu wprowadzenia do obrotu, oznacza towary podrobionym znakiem towarowym, w tym podrobionym znakiem towarowym Unii Europejskiej, zarejestrowanym znakiem towarowym lub znakiem towarowym Unii Europejskiej, którego nie ma prawa używać lub dokonuje obrotu towarami oznaczonymi takimi znakami.

W dniu 13 maja 2018r. zabezpieczono u oskarżonego na stoisku, na terenie giełdy w P., przeznaczony do bezpośredniej sprzedaży towar w postaci 182 sztuk odzieży i 85 par obuwia z naniesionymi podrobionymi znakami towarowymi marki L., N. (...).V., Adidas, C. K., T. H., G., L. V., P. SE, P. L., L.. Oskarżony nie dokonał sprzedaży przedmiotowego towaru z podrobionymi oznaczeniami na rzecz klientów z uwagi na interwencję policji, będąc jedynie w jego posiadaniu, oferując do sprzedaży wyłożony na stoisku towar. Oskarżonemu nie została zapłacona cena z tytułu sprzedaży ww. towaru, która w ocenie Sądu stanowi niezbędny element dokonania czynności sprawczej przestępstwa z art. 305 ustawy z dnia 30 czerwca 2000r. Prawa własności przemysłowej.

Zgodnie z art. 91§1 k.k. jeżeli sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Posiadanie przez oskarżonego na stoisku handlowym na giełdzie w P. ujawnionej przy nim odzieży i obuwia z naniesionymi podrobionymi znakami towarowymi ww. marek zostało popełnione w ramach ciągu przestępstw. Niewątpliwie bowiem sprawca popełnił w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych

przestępstw. Taka też sytuacja miała miejsce w odniesieniu do czynów wyczerpujących każdorazowo znamiona art. 13§1 k.k. w zw. z art. 305 ust. 1 ustawy z dn. 30.06.2000r. Prawo własności przemysłowej.

Sąd miał na uwadze całokształt okoliczności, w jakich doszło do popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów. W szczególności Sąd miał na względzie dyrektywę wymiaru kary określone w art. 53 k.k., zgodnie z którymi sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Przepis ten stanowi również, że wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu. Natomiast przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę m. in. rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, postać zamiaru, motywację sprawcy oraz inne przesłanki, o których mowa w art. 115§2 k.k.

Wymierzając karę oskarżonemu M. M. Sąd jako okoliczność obciążającą uwzględnił znaczny stopień społecznej szkodliwości usiłowania czynów przez oskarżonego wyrażający się w sposobie i okolicznościach usiłowania popełnienia czynów oraz postaci zamiaru. Usiłowanie dokonania wprowadzenia podrobionego towaru do obrotu miało miejsce na giełdzie, w niedzielę, gdzie przebywało wiele osób, co stanowiło ewidentne zlekceważenie porządku prawnego przez oskarżonego. Jednakże rozpatrując kwestię społecznej szkodliwości podnieść należy, że M. M. jedynie usiłował (art. 13 k.k.) wprowadzić do obrotu towar z podrobionymi znakami towarowymi przez co nie wyrządził szkody oskarżycielom posiłkowym. Sąd miał również na uwadze, że oskarżony usiłował dokonać przypisane mu czyny zabronione w celu uzyskania korzyści majątkowej, mając pełną świadomość, że zakupiony przez niego w W. towar stanowi podróbki. Oskarżonemu należy przypisać stosunkowo wysoki stopień winy, przejawiający się w tym, że M. M. usiłował dopuścić się przypisanego mu przestępstwa umyślnie, w sposób przemyślany, a zatem świadomie i w sposób rażący zlekceważył obowiązujący porządek prawny.

Za okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego Sąd uznał, że oskarżony nie był wcześniej karany (k. 239) oraz przyznanie się oskarżonego do usiłowania popełnienia przestępstw (k. 157, 275) oraz gotowość do dobrowolnego poddania się karze (k.157).

Mając na uwadze zagrożenie karne przewidziane przepisem stanowiącym podstawę skazania oraz ogół przytoczonych okoliczności, Sąd uznał za zasadne wymierzenie oskarżonemu kary grzywny 400 (czterystu) stawek po 10 (dziesięć) złotych każda. Sąd wymierzając karę grzywny w górnych granicach wziął pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze kary, które ma ona osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także uwzględnił potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Sąd w pełni podziela utrwalony w orzecznictwie pogląd, zgodnie z którym wymiar kary kształtowany jest tak, iż górną granicę limituje stopień winy, dolną zaś wyznaczają potrzeby prewencji ogólnej (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 października 2002r. w sprawie sygn. akt II AKa 258/02, KZS 2002/10/52), przy czym cele ogólnoprewencyjne kary nie uzasadniają wymierzenia kary powyżej granicy winy sprawcy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23 listopada 2000 r. w sprawie sygn. akt II AKa 147/00, KZS 2001/1/24). Analiza drogi życiowej M. M. prowadzi jednakże do wniosku, iż wobec niego cele w zakresie prewencji indywidualnej w sposób najskuteczniejszy może spełnić kara grzywny. Za prawidłowością takiej oceny przemawia fakt, iż oskarżony usiłował dopuścić się przestępstwa w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez co, ze spodziewanego zysku z przestępstwa poniesie on dodatkową stratę w postaci obowiązku uiszczenia kary grzywny, która połączona została z przypadkiem na rzecz Skarbu Państwa zabezpieczonego towaru. Orzeczenie kary grzywny w górnych granicach będzie wystarczające dla realizacji celów zapobiegawczych i wychowawczych kary w stosunku do oskarżonego, albowiem spełni ona swoją funkcję w zakresie wzmocnienia przejawionych przez niego społecznie pożądanых postaw i wyeliminowania zachowań niepożądanych, które, jako zagrożone rzeczywistą sankcją karną, uznane zostaną przez niego za nieopłacalne. Kolejno podlegająca wykonaniu kara grzywny stanowić będzie dla oskarżonego, w przeciwieństwie do np. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, czy też

kary ograniczenia wolności, realną, bo natychmiast i bezwarunkowo wykonalną sankcję, a tym samym przyczyni się do skuteczniejszej realizacji celów kary. Jednocześnie tak ukształtowana kara nie przekracza stopnia winy oskarżonego. Będzie ona stanowić również wyraźny sygnał dla społeczeństwa, że sprawcy przestępstw skierowanych przeciwko dobrom prawnym w postaci interesów osób uprawnionych do ochrony znaku towarowego, nie pozostają bezkarni. W ocenie Sądu warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe oskarżonego uzasadniają ustalenie wysokości jednej stawki dziennej grzywny w wysokości 10 złotych z uwagi na niski miesięczny dochód oraz brak wartościowego majątku. Zdaniem Sądu oskarżony nie jest osobą zdemoralizowaną, która przejawia lekceważenie norm prawnych i społecznych. Popęlnienie przestępstwa stanowi incydentalne, jednorazowe wydarzenie w jego życiu. Zdaniem Sądu wymierzenie oskarżonemu kary grzywny za przypisane mu przestępstwa w realiach niniejszej sprawy będzie sankcją sprawiedliwą, adekwatną do stopnia zawinienia oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu.

W punkcie II wyroku na mocy art. 44§1 i 6 k.k. Sąd orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa towaru z podrobionymi oznaczeniami, jako przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa.

W ocenie Sądu niezasadny jest wniosek o zasądzenie obowiązku naprawienia szkody. Zgodnie z treścią art. 46§1 k.k. Sąd na wniosek pokrzywdzonego orzeka obowiązek naprawienia szkody. Samo złożenie wniosku o naprawienie szkody nie tworzy jednocześnie po stronie Sądu obowiązku do zamieszczenia w wyroku rozstrzygnięcia w tym przedmiocie zgodnie z wnioskiem pokrzywdzonego, szczególnie gdy jest on w świetle przepisów niezasadny z uwagi na niepowstanie szkody oraz brak związku przyczynowego. W piśmie z dnia 7 grudnia 2018r. pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych wskazał, że szkoda materialna i niemajątkowa wyrządzona pokrzywdzonej polegała m.in. na:

- zmniejszeniu wpływu z hipotetycznych opłat licencyjnych przysługujących jej zgodnie z art. 296 p.w.p. (zryczałtowany miernik utraconych zysków);
- naruszenie jej dóbr osobistych (poprzez osłabienie renomy znaków towarowych, utracie zaufania klientów do jej produktów, wykorzystanie jej nazwy firmy i znaków towarowych do oznaczenia podrobionych towarów, będących co najmniej towarami gorszej jakości, nieposiadających właściwości jakie mają towary pokrzywdzonej);
- konieczność zwiększania wydatków na reklamę i marketing w związku z faktem podrabiania znaków towarowych pokrzywdzonej i celem utrzymania renomy znaków i Pokrzywdzonej);
- zmieszenia sprzedaży oryginalnych produktów o liczbę wyrobów podrobionych wprowadzonych do obrotu przez oskarżonego, a tym samym utracie wynagrodzenia przez pokrzywdzoną.

Sąd nie podziela stanowiska zaprezentowanego przez oskarżycieli posiłkowych i uznaje, że szkoda w majątku wskazanych powyżej podmiotów nie powstała, a gdyby powstała, to nie miałaby w tym wypadku bezpośredniego związku z przestępstwem. Podkreślić z całą mocą należy, że towar został zabezpieczony u oskarżonego, zanim zdążył on dokonać obrotu tym towarem, przez co towar nie dotarł do klientów, a więc i pieniądze ze sprzedaży nie trafiły jeszcze do oskarżonego. Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych nie wykazał, że potencjalny zakup przez klienta towaru nieoryginalnego spowodowałby uszczuplenie u dysponenta znaku towarowego wpływów o wartość takiego towaru, z uwagi że dany klient nie nabył go od tegoż dysponenta. Należy przypomnieć, że oskarżony dopuścił się usiłowania, a nie dokonania czynu zabronionego, gdyż nie wszystkie czynności sprawcze, jakie planował oskarżony, zostały przezeń ukończone, przede wszystkim nie uzyskał pieniędzy od klientów za ich zbycie. Tym samym jednak nie można postawić tezy, że w takiej sytuacji doszło rzeczywiście do uszczerbku w majątku oskarżycieli posiłkowych polegających na zmniejszeniu sprzedaży oryginalnych produktów o liczbę wyrobów podrobionych, które zabezpieczono na etapie postępowania, skoro te produkty nie zostały sprzedane potencjalnym klientom i dlatego nie mogły oddziaływać na wpływy osiągnęte przez oskarżycieli posiłkowych. W związku z powyższym, w ocenie Sądu, niedopuszczalne jest proste wyliczenie szkody w oparciu o ilość towarów oznaczonych znakami towarowymi, do których prawa przysługują oskarżycielom posiłkowym, a które zostały zabezpieczone w toku postępowania karnego. Dodatkowo w ocenie Sądu brak jest związku przyczynowego pomiędzy ewentualnym nabyciem podrobionego towaru, a brakiem zakupu oryginału. Nie można nawet przyjąć prostego założenia, że osoby, które chciały kupić towar oferowany

przez oskarżonego, były zainteresowane zakupem towaru oryginalnego. Należy podkreślić, że towar oznaczony podrobionymi znakami towarowymi, które sprzedawał oskarżony, był znacznie tańszy od towaru oryginalnego i to właśnie niska cena sprawiała, że potencjalni klienci mogli zdecydować się na jego zakup. Nieuprawniona jest teza wysnuwana przez oskarżycieli, że gdyby klienci nie kupili towaru od oskarżonego, to na pewno zakupiliby towar oryginalny. W ocenie Sądu klienci kupując nieoryginalny towar u osób trudniących się taką sprzedażą, nie mogą sobie pozwolić na zakup oryginalnej odzieży i obuwia, przez co nigdy by nie kupili oryginalnej odzieży i obuwia. Sąd różnicuje jednocześnie sytuację, w której mamy do czynienia jedynie z usiłowaniem, a dokonaniem wprowadzenia do obrotu podrobionego towaru, który powodowałby, że problem z naprawieniem szkody byłby bardziej skomplikowany, jednak sytuacja taka nie miała miejsca w tej sprawie, a więc wykracza poza ramy motywów wyroku dotyczącego przecież konkretnego przestępstwa oskarżonego o ustalonych okolicznościach faktycznych. W ocenie Sądu nie jest też możliwa ocena, jaki wpływ na obroty osiągane przez oskarżycieli posiłkowych miała działalność oskarżonego, a z pewnością nie ma ona znaczenia dla potrzeb wyliczenia szkody powstałej bezpośrednio w wyniku rozpoznawanego przestępstwa. Nie mniej, przerwanie działalności przestępczej co do czynu będącego przedmiotem sprawy oraz brak zbycia towaru nią objętego przez potencjalnych nabywców skutkuje brakiem podstaw do zasądzenia tytułem naprawienia szkody odszkodowania za szkodę majątkową, albowiem szkoda jeszcze nie powstała. Odnosząc się do kwestii zaistnienia szkody niemajątkowej, należy wskazać, że oskarżyciel posiłkowy nie wykazał, by nastąpił jakikolwiek uszczerbek w wizerunku i renomie firmy pokrzywdzonych i aby oskarżyciele podejmowali jakiegokolwiek działania marketingowe związane z przywracaniem zaufania klientów do jej produktów. Co więcej Sąd wskazuje, że nie możliwe jest wycenienie rachunkowe straty z tego tytułu oraz ujęcie jej w pasywach oskarżycieli posiłkowych. Oskarżyciele posiłkowi w ocenie Sądu w żaden sposób, nie wykazali, aby działalność oskarżonego wpłynęła w jakikolwiek sposób na spadek zainteresowanie oryginalnym towarem. Co więcej, skoro klienci jeszcze nie otrzymali podrobionego towaru, nie mogli wyrobić sobie złej opinii o walorach towaru oryginalnego.

Dla przyjęcia odpowiedzialności odszkodowawczej oskarżonego konieczne jest wykazanie po pierwsze szkody, a po drugie związku przyczynowego między szkodą a zdarzeniem, które miało ją wywołać, przy czym ta, dla potrzeb prawa karnego, musi wiązać się z przestępstwem w sposób bezpośredni. W tym przypadku zaś szkoda nie powstała ani w sensie ściśle materialnym – pozbawienia dochodów, ani utraty zaufania do towaru oferowanego przez oskarżycieli posiłkowych, czy renomy podmiotów uprawnionych od dysponowania znakami towarowymi.

Nie znajdując podstaw do zwolnienia M. M., Sąd obciążył go kosztami sądowymi w całości uznając, że nie są one na tyle wysokie, aby ich uiszczenie wiązało się z nadmiernym obciążeniem dla oskarżonego.

(...)